

Ipak, i u nekim zasada slobodnim stvarima jasno se nazire tendencija mjerodavnih crkvenih faktora. Onaj fini crkveni osjećaj, koji je nama svećenicima tako poželjan, sklonit će nas i u takvim slučajevima, da želju Crkve prihvatimo kao ravnalo svojim djelima.

Ako ne bude potrebnog jedinstva u stvarima liturgijske reforme, cijela će stvar postati u najmanju ruku smiješna, a svojeglavost pojedinaca donijet će nam puno sablazni i puno duhovne štete. Stvar poželjne i potrebne jedinstvenosti mi je i bila pred očima, dok sam pisao te retke.

F. K.

SVETA BIRMA KOT ZAKRAMENT KRŠĆANSKEGA APOSTOLATA

Živimo v času vsesplošne obnove liturgije, ki je od drugega zasedanja Vatikanskega zbora postala tako močna, da iz dneva v dan vedno bolj zajema vedno širše množice katoličanov. Povsem razumljivo je, da bo zajela tudi delitev zakramentov. Nekaj sprememb je bilo že vpeljanih, veliko se je zlasti govorilo o čim slovesnejši delitvi zakramenta sv. krsta. Nekam povsem postrani pa je ostal zakrament svete birme. Zakaj vendar? Mnogi so mnenja, da ne kaže načeti tega vprašanja, češ, saj je to področje škofov. Toda prav bi tudi bilo, če bi škofje spoznali mnenje svojih pomočnikov-katehetov. Duhovniki katehetje so danes glede delitve zakramenta sv. birme razdeljeni na dve skupini: eni so za čimbolj zgodnjo birmo, drugi pa zagovarjajo mnenje, da je pravilneje birmo deliti šele doraščajočim fantom in dekletom. Vsi imajo sicer svoj prav — toda vprašanje je katero mnenje je spričo sodobnega življenja bolj pravilno. Obe mnenji ne moreta biti enako tehtni. Drugim prepuščam naj zagovarjajo zgodnjo birmo, ker sem pa nasprotnega mnenja, bom skušal prikazati sv. birmo kot zakrament krščanskega apostolata.

Birma in apostolat imata gotovo tesno povezavo. Poglejmo le apostole. Pred binkoštnim praznikom niso zapuščali Jeruzalema. Šele s sprejemom Svetega Duha se začnjenja njihovo apostolsko delo. Torej je Sv. Duh tisti, ki jih je usposobil zanj. To pa ne velja samo za apostole in njih naslednike, ampak za vse kristjane sploh. Zato nam mora biti kar težko pri srcu, ko škof položi svojo roko na glavo prvošolčka ali drugošolčka. Kako naj postane tak otrok so-

delavec Kristusov, mislim namreč v tistem apostolskem pomenu? In če jemljemo birmo še v terminologiji, da pri birmi postanemo vojaki Kristusovi, katerim Sv. Duh izroča duhovno orožje, potem neskladnost postaja že bolj očitna. Herderjev katekizem iz leta 1948. pa pravi: „Znamenje križa na čelu opominja birmanca, da naj spoznava brez strahu Križanega.“ Tudi to bomo od majhnega otroka komaj mogli pričakovati, ko pa še mnogi odrasli tega ne store. In ravno ti odrasli so bili nekoč, vsaj večina, birmani kot majhni otroci. Toda sadovi Sv. Duha niso našli ugodna tla, kajti že starost je bila nezadostna. Dobro poznamo to našo praksō od poprej. Verouk se je poučeval po šolah in vsak ga je moral obiskovati tako dolgo, dokler ni šole končal. Zato se je zdelo dušnim pastirjem vseeno, kdaj so otroci šli k birmi. Kar mu je v znanju prej manjkalo, so pozneje dopolnili.

Danes pa se je vse spremenilo. Mnogi otroci, ki sprejmejo sv. birmo, prenehajo potem povsem z obiskom verouka. Vse tožbe, prošnje in tarnjanja so kakor bob ob steno. Celo obljube, ki so bile škofu dane, so se izkazale kot nezadostne. Odtod vedno močnejše prepričanje katehetov, da je treba birmo odložiti na poznejša leta.

V že prej omenjenem katekizmu beremo tudi: „Udarec na lice pomeni, da mora birmanec kot vojak Kristusov biti pripravljen pretrpeti za svojo vero tudi sramoto in preganjanje.“ Od doražčajoče mladine, če je bila temeljito v veri poučena, bi lahko vsaj v neki meri pričakovali tak heroizem, od majhnih otrok pa kaj takega redno ni pričakovati. Iz vsega tega je razvidno, da že značaj zakramenta sv. birme zahteva doražčajočo mladino in ne otroke. Mnogi starši, ki svojih otrok po birmi ne pošiljajo več k verouku, imajo celo svoj prav! Češ, saj so otroci sedaj že pripravljeni za življenje. Sprejeli so darove Sv. Duha in so tako postali polnoletni kristjani. Zoper to mnenje je težko uveljaviti nasprotna prepričanja, o čemer smo se lahko dovolj že sami prepričali.

Franc Spirago v svojem „Katoliškem katekizmu za mladino“ je mnenja, naj se birma pred 12 letom ne podeljuje. Misli, da šele potem nastopajo resnejše težave z dozorovanjem mladine in je ta mladina potrebna posebne pomoči Sv. Duha, da bo lažje skušnjave premagovala. Iz tega je razvidno, da bi prišli v poštev šele učenci 6, 7 in 8 razreda osemletke. Morda bo kdo ugovarjal, zaradi šestletnega ciklusa birm v naši škofiji, toda tak ugovor je dokaj medel, ko pa je danes toliko prometnih sredstev, da se lahko vsak

birmanec z botrom vred brez večjih težav odpelje celo v škofijsko mesto k birmi, kar bo birmancu le pomen in slovesnost birme povzdignilo. In če povrh pomislimo, kakšne darove botri svojim birmancem kupujejo, potem je očitno, da so tudi potni stroški do mesta birmovanja le formalna malenkost. V lavantinski škofiji smo imeli posebno dekanijsko konferenco, v kateri smo govorili o sv. krstu. Kaj podobnega bi bilo potrebno tudi za sv. birmo. Mnenja in predloge bi potem pretehtal ordinarij ter bi temu primerno izdal odločbe, ki bi obveljale po vsej škofiji. Danes pa je različna praksa pogosto vir tihe jeze pri starših birmancev ali tudi obratno pri duhovnikih. Dogaja se, da otrok, ki pri enem katehetu birmskega listka ne dobi, ker ima katehet za to dovolj razlogov, z lahkoto listek dobi v sosedni župniji, ali celo včasih nekje za „sedmimi bregovi“ zavoljo sorodstva, znanstva, prijateljstva in podobnoga. Vsi katehetje si želimo jasnih smernic glede zakramenta sv. birme. Upam, da naše pričakovanje ne bo ostalo neuslišano.

In zaključek. Sv. birmo moramo potemtakem pojmovati kot zakrament krščanskega apostolata. Za birmance ne bo dovolj, če jih bomo samo poučili, ampak treba jih tudi praktično k temu navajati. Kako, o tem bi morda kazalo napisati posebno razpravo, sem v ta kratki članek ne spada. Birmanec naj se zaveda, da je od njegovega življenja in vedenja mnogo odvisno in da bo, kamorkoli bo prišel, vplival tudi na svoje okolje. Po birmi naj se še bolj čuti kot član velike božje družine, Kristusove Cerkve.

Tudi za botre bi kazalo, da bi jih katehet enkrat ali dvakrat pred birmo sklical v župnišče in z njimi predelal glavne krščanske resnice ter jim jasno predočil odgovornost, ki jo nase prevzemajo kot botri. To bi lahko precej pripomoglo k verski poglobitvi botrov, ki so včasih komaj vredni botrskega poslanstva. In v botrstvu je pravo poslanstvo varuha. Vzemimo si vsi k sreči veliki pomen zakramenta sv. birme za aktivno krščanstvo in vzorno življenje po naukih sv. Cerkve in sadovi ne bodo izostali!

Vilko ŠOLINC

Ne smijemo oklijevati da najprije postanemo učenici a onda sljedbenici škole molitve koja sada počinje.

Pavao VI